

Evocació de Miquel Farré

El pianista terrassenc Miquel Farré va morir dissabte 29 de maig de 2021 als 85 anys d'edat.

El 13 de desembre de 2020 vaig tenir el privilegi de presentar l'últim disc que va gravar Miquel Farré dedicat a l'obra del seu mestre Tomàs Buxó (1882-1962). L'acte va tenir lloc a l'Auditori Municipal de Terrassa i, malgrat la limitació d'aforament per les restriccions de la pandèmia, es va convertir en un doble homenatge públic: el seu personal cap al record del seu mestre amb aquest CD i el de Terrassa a un dels seus fills més il·lustres.

Aquell dia, Miquel Farré i Mallofré, malgrat els seus vuitanta-quatre anys i la seva fragilitat física, es va asseure al piano i va fer el miracle de tocar amb un so ple i vigorós com el d'una persona jove. Tenia una longevitat musical pròpia dels grans pianistes, perquè el seu talent excepcional al teclat ja es va posar de manifest de petit, quan als nou anys Frederic Mompou li va atorgar el Premi Santa Cecília de Terrassa. Un bateig musical que no s'aturaria fins al desembre passat. No és casual que aquest l'últim concert que va oferir a Terrassa, on va néixer, el retornés a aquells inicis precoços gràcies a l'obra de Buxó, amb la seva suite *Poblet*, que va estrenar el 1943, i que ara podem sentir de les mans de Farré com la seva darrera classe magistral.

En el context d'aquesta presentació es va fer un repàs de la seva vida, dels records d'aquest mestre que va tenir al Conservatori Municipal de Música de Barcelona, juntament amb Sofia Puche, on va ser distingit amb el Premi d'Honor de Virtuosisme i amb el Premi Ònia Farga. En aquest mateix Conservatori va esdevenir catedràtic del 1968 al 2000 i va deixar-hi un extens llegat pianístic. Va fer una carrera concertística forjada amb la tenacitat d'un jugador d'escacs. Miquel Farré, a més de ser un pianista fora de temps i de context, va participar en diverses olimpíades d'escacs, la del 1958 i la del 1960, on va obtenir resultats altíssims que li van atorgar el títol de mestre internacional. Tenia, precisament, la força mental d'un pianista rus i la sensibilitat irònica d'un músic català, una combinació que va irrompre a l'escena musical de Barcelona amb el primer premi del Concurs Internacional de Música Maria Canals en la seva primera edició, el 1954, quan tenia divuit anys. Deu anys més tard va anar a París amb Pierre Sancan, a Brussel·les amb Stefan Askenasse i va rebre de Wilhelm Kempff el toc magistral a l'hora d'interpretar Beethoven. El director de cinema Antoni Verdaguer, que també va participar a l'esmentat acte de Terrassa, va fer un documental de la seva vida que es va projectar per a tots els assistents a l'Auditori

Municipal i que compartim en aquest [enllaç](#).

Miquel Farré va pertànyer a una generació que estava a cavall de dues èpoques, la de la primera meitat del segle XX, amb l'empremta de Frederic Mompou i d'Eduard Toldrà, entre d'altres, i la de la segona meitat d'aquest segle passat, que va gaudir d'una projecció internacional a l'alçada del seu talent. Aquesta doble mirada atorgava una potència excepcional a la seva interpretació, feta del pòsit d'aquests mestres i consolidada per una activitat musical que li va permetre desenvolupar la seva vocació amb continuïtat i en grans escenaris que va compartir sovint amb personalitats com Gonçal Comellas –amb el qual va gravar les *Sonates de Brahms*–, Ramon Coll, Eulàlia Solé, Manuel Oltra, Francesc Taverna-Bech, Monsterrat Alavedra o Xavier Benguerel.

Era un home amb una presència que imposava, de testa voluminosa i blanca, faccions escultòriques i mirada profunda que es contraposava amb la seva manera de parlar, pausada, reflexiva i plena de bonhomia. El seu últim disc el va compartir amb el seu fill Marc, que interpreta amb Pep Serdà la *Sonatina* per a flauta i piano de Tomàs Buxó. A l'obra *Poblet. Fantasia per a piano*, que protagonitza aquest últim enregistrament per al segell La Mà de Guido, hi sentim la puresa musical que Miquel Farré va assolir en la conclusió de la seva vida, una puresa feta de tots els estrats interpretatius que va saber tocar al llarg de tants anys i que destil·la amb una sonoritat transparent i àgil que seguirà sent un punt de referència per als pianistes del nostre país.